

[Valdemar Thomsen.]

nu kender man Adressen, Landbruget har ikke nødig som hidtil at løbe fra Herodes til Pilatus, fra Regeringspartierne til Landstingsflertallet og tilbage igen og faa en Sludder for en Sladder. Nej, den Tid er forbi, da Regeringen kan henvise til det gamle Landstingsflertal og omvendt. Det var saamænd ikke mærkeligt, at Vælgerne, som det viste sig, i høj Grad var desorienterede, da Dommen skulde afsiges den 15. September. Magt og Ansvar er nu paa samme Haand, og herefterdags vil det forhaabentlig ikke blive saa let, som det har været til Dato, for Storindustrien og Højfinansens at finde Hjælpere til at læsse Byrderne over paa det arbejdende Folk og selv skumme Fløden.

Aarsagerne til den urimelige Fordeling gennem de sidste 10 Aar med Slutresultatet 2 Milliarder, 2 000 Mill. Kr. tabt for Landbruget og 500 Mill. Kr. tjent for Formueejerne i de øvrige Erhverv, er efter min Mening navnlig to. For det første den, at Regeringen uden smaaligt Hensyn til, hvem der skulde betale, først og fremmest har søgt at holde Haanden over sine egne Vælgeres Interesser, for det andet den, at Regeringen i Lovgivningsarbejdet var henvist til at forhandle med Flertallet i det andet Ting, om hvilket Flertal man vidste, at det i alt, hvad det foretog sig, først og fremmest tænkte paa Kapitalens Interesser. Under disse Omstændigheder skulde Resultatet blive, som det blev: Bonden kom til at lægge Ryg til, Regeringspartierne tog Stemmerne, og Storindustrien og Højfinansens tog Fortjenesten. Den tunge Ende vendte nedad.

Nu er Situationen — og det er et Lyspunkt —, som sagt, en ganske anden, og det er da nu med denne ændrede Situation paa høje Tid, at Landbruget faar et klart og bestemt Svar fra Regeringen og dens Partier paa Spørgsmaalet, om Landbruget, og for den Sags Skyld ogsaa de arbejdsløse, ogsaa ud i Fremtiden skal være ene om at bære Krisens Byrder. Det er der i hvert Fald ingen Tvivl om, at Tendensen til Dato saa ganske afgjort er gaaet i den Retning. Bag alt, hvad man har foretaget sig her paa Rigsdagen, Ordningerne og alt muligt, har der ligget det at sikre den passive Kapitalisme dens Udbytte til sidste Hvid. Hvis ikke Roret, og det ret omgaaende, lægges afgørende om fra denne Favorisering af privilegerede Klasser til økonomisk Ligestilling for Erhvervene, saa er Beviset givet for det, som mange frygter, at ogsaa Regeringen har mere Maskepi med Højfinansens, end sundt er. Skulde det være

Tilfældet, ja, saa er der i hvert Fald ingen Tvivl om, at saa vil Vælgerne i Tusindtal og med Foragt vende disse Partier Ryggen. Et yderst betænkeligt Fænomen i den Retning er det, naar i Dag en ledende Artikel i Dagbladet „Børsen“ tager — og desværre med god Grund — det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen til Indtægt for den udpræget kapitalistiske Anskuelse, at Rentesenkning for Tiden er utænkelig. Forhaabentlig vil det trods „Tidens Stemme“ — eller som det rettere burde hedde: „Fortidens Stemme“ — vise sig, at den tilsyneladende Forkærlighed, som Regeringen undertiden har lagt for Dagen over for det gamle Landstingsflertals Kælebørn, indskrænker sig til, at man, under de bestaaende politiske Magtforhold, har været tvunget til at lade Landbruget betale Omkostningerne. Med den rent ud sagt eventyrlige tekniske Udvikling, der har fundet Sted, burde det staa klart for alle, forekommer det mig, at et fornuftigt og et forstandigt Samarbejde mellem Arbejder og Bonde, saaledes som Det radikale Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Steen, nu for nylig har givet Udtryk for det her fra denne Plads, og i Lighed med det, der er Tilfældet i Sverige — saaledes som det ærede Medlem ogsaa gjorde opmærksom paa —, vilde være ikke alene det naturligste, men i det lange Løb ogsaa det eneste mulige.

Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, udtalte i Gaar, at de politiske Forhold i Sverige burde gøre et dybt Indtryk paa Venstre, paa L. S., paa Landbruget i dets Helhed, belære os om, at Landbruget maa stille sig forstaaende — saadan tror jeg, det var, Udtalelsen lød — over for Arbejderklassen. Dertil vil jeg for mit Vedkommende sige, at det tværtimod er Regeringspartierne — og det kan det ærede Medlem jo slet ikke være blind for —, der i Sverige kan høste en haardt tiltrængt Belæring om, hvad Betingelserne maa være for gensidig Imødekommenhed. Sandheden er vel endogsaa den, at man ikke i noget Land har povet at byde sit Landbrug saa forholdsvis ringe Kaar som her i Danmark. I den Henseende skulde det være tilstrækkeligt Bevis, det, jeg har nævnt: en Formuetilbagegang paa 2 Milliarder for Landbruget og Fremgang for de øvrige Erhverv. Og saa meget er i hvert Fald sikkert, at de Priser, som svensk Landbrug gennem Regeringsforanstaltninger nu gennem mange Aar har faaet, har været i høj Grad rimelige, i Modsætning til det, danske Landmænd maa finde sig i.

Jeg ved ikke, hvordan Statsministeren